

La neu i altres complements circumstancials

Xuan Bello

Fervor

En aquesta Astúries on vivim, tot es converteix en símbol i al·legoria. Tinc la impressió que cada frase que es diu, cada mot que es pronuncia, es transforma immediatament en un argot propi d'enterraments, en material, més o menys solemne, d'epitafi.

Diem que cal tirar endavant qualsevol projecte i, en aquest segle en què ens trobem, el que comencem a veure és el final conegut. Diem Astúries i, en el fons de la nostra consciència, floreix una mena de remordiment. Un dia, en el mirall fantasmagòric de l'ànima, vam albirar els reflexos de la llum del món; i ara, quan tanquem els ulls i busquem en la memòria el goig d'aquells dies, només recordem ecos sords, pàl·lids esclats, paraules maldestres que proven d'aixecar en el no-res aquella llum, aquell descobriment que ens havia fet més grans i millors.

Astúries, si no hi posem remei, s'acaba. Amb una societat corrupta, i amb ganes de corrompre's, que ni tan sols té força ni intel·ligència per a salvar la pròpia llengua, anem d'una banda a l'altra a empentes i rodolons, somnàmbuls, intuïnt possibles finals.

I, malgrat tot, encara hi ha gent porfídiosa que diu que tot té solució. I, malgrat tot, encara hi ha joves que senten als llavis l'estremiment de les velles paraules. I, malgrat tot, encara la idea s'alça perenne, dient que els esforços no poden ser inútils.

Tant d'amor per la llengua, tant d'amor per Astúries, no pot ser en va. Que no ens diguin que no podem, que no serem capaços, que no ens diguin que el fervor de tants anys serà estèril.

Veritat

La veritat es descobreix rares vegades, perquè sovint és més versemblant la mentida. La veritat, com la vida mateixa, fa servir disfresses d'allò més subtils, i per aquest motiu sembla tantes vegades una mentida rotunda.

Sabent això, anem per la vida amb mitges veritats, amb mentides a mitges, i anem tirant com podem. Hi ha mentides universals que sembla que són veritat, i veritats que es desconeixen universalment per la senzilla raó que no convé. Nosaltres diem que a la llarga sempre es descobreix la trampa amarga, pobres, i no ens adonem que la rima, aquí, l'únic que demostra és el desig que això, per fi, succeeixi.

Què hi farem! En la societat dels homes les coses van així, i per aquesta raó convé que siguem previnguts. La mala fama, les interpretacions tortuoses, la propensió al mal i el vici són les armes comunes que faran servir contra vosaltres, que vosaltres probablement fareu servir o feu servir contra els altres. De tota manera, cal recordar que la mentida és una arma de doble tall, esmoladíssima, amb la qual és ben fàcil tallar-se. Anem pel món enganyats, fent que siguin versemblants fins les reflexions més paranoiques, i trobem de sobte una realitat que no ens agrada. Hem arranjat tan bé la mentida que finalment hem aconseguit convertir en veritat les històries que vam imaginar i vam ordir. El món, de cop i volta, és un infern a la nostra mida.

Un consell: si vosaltres, en cerca de la veritat, heu de dir mentides, mentiu bé. Digueu que els altres són extraordinaris, elegants, intel·ligents, atractius, compassius. I, si no us ho creieu, millor, perquè així sereu més a prop de la veritat.

BELLO, Xuan. *La neu i altres complements circumstancials*. Martorell: Adesiara, 2010, pàg. 67-70.
Traduït per Jordi Raventós